

FILIP PRICOP

**9 SAU 10 POVEȘTI
APROAPE DE GROAZĂ**

ilustrația

Sînziana Flonta și Mădălina Pricop

Redactor: Ilie Barangă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRICOP, FILIP

9 sau 10 povești aproape de groază / Filip Pricop. il.: Sînziana Flonta,
Mădălina Pricop/ – București: Cartex, 2024

ISBN 978-630-6651-12-2

I. Flonta Sînziana (il.)

II. Pricop Mădălina (il.)

821.135.1-1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

• Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76

• Tel: 0745.069.898; 0729.951.763

• www.edituracartex.ro

• e-mail: comenzi@edituracartex.ro

• O.P. 4, C.P. 184, București

VISUL FĂRĂ SFÂRȘIT

Lisette se plimbă prin pădure și se simte mereu urmărită. De pretutindeni și de nicăieri o privire rece și dogoritoare stă în spatele ei. Când se întoarce, de fiecare dată îi apar niște tăciuni aprinși și o ustensilă agricolă. Evit să scriu direct coasă ca să nu fac trimitere la recuzita morții. Iar în următorul moment, Lisette se trezește în patul ei.

– Ah, ce bine, a fost doar un vis, coșmarul meu care se repetă.

Se duce în pădure, unde se plimbă agale printre ciuperci roșii cu pete albe.

Se uită în spate, veselă și încrezătoare, și ce credeți că vede? Niște tăciuni aprinși și o ustensilă agricolă.

Speriată, fuge încercând să scape, dar se împiedică și simte că ar fi intrat într-o nouă realitate, într-o altă dimensiune. Se trezește.

– Uh, mi s-a mai întâmplat să mă trezesc din coșmarul ăsta, care începe să mă plictisească. Sigur că mi-e frică, dar e doar un vis, nu e viața mea reală.

Se duce într-o excursie prin pădure, vrea să culeagă ceva fructe de pădure. Se spune că au multe vitamine. Din mijlocul tufei de zmeură o urmăresc niște tăciuni aprinși și o ustensilă agricolă. Închide ochii. Dar ce să vezi? Nici ochii și nici coasa nu dispar. Le vede în continuare.

Ce e de făcut? Fuge, fuge cu viteza pe care o ating alergătorii de la cursele de 100 de metri. Cam ca Usain Bolt, dar nici chiar așa. Se împiedică și se trezește.

Un gând o vizitează: dacă sunt tot în lumea viselor... dacă acum, când m-am trezit, de fapt sunt într-un vis, iar atunci când eram urmărită prima dată, a doua oară, a treia și a patra oară de niște tăciuni aprinși și o ustensilă agricolă, eram, de fapt, în realitate.

Nu. E absurd, eram într-un vis dintr-un vis trăit într-un alt vis dintr-un vis. Adică un vis visat de patru ori, dar nu la rând, ci simultan.

Ați înțeles ceva din chestia asta? Probabil că nu, așa că vin cu câteva lămuriri de povestitor responsabil.

Șoricica, Lisette adică, își dă seama că este încă pe tărâmul visului. Ea se gândește că singurul mod de a ieși din închisoarea viselor, singura modalitate de evadare, este să se sacrifice în vis.

Curajoasă, neînfricată, lipsită de orice grijă, se duce din nou în pădure ca să înfrunte tăciunii aprinși și ustensila agricolă. Merge ce merge, se uită în spate și ființa dotată cu ce am tot zis era tot acolo. Lisette își spune atunci:

– Gata, gata cu tot acest circ! M-am trezit!

Dar, de fapt, drăguța Lisette încă dormea.

Se duce din nou în pădure, se uită în spate vede ființa bine-cunoscută, fuge și ajunge la o lumină albă, liniștitoare. Era un portal spre casa unei pisici misterioase.

LISETTE ȘI PISICA MISTERIOASĂ

Pisica: Salut, Lisette! Ce mai faci? De ce ești atât de grăbită?

Lisette: Îh, îh, îh, fug de o creatură îmbrăcată în hanorac roșu cu ochii ca tăciunii.

Pisica: Dar nu trebuie să te mai grăbești. Ești cu mine acum. Avem timp suficient să vorbim despre ale noastre. Chiar așa, ce zi e azi?

Lisette: Nu știu exact, dar vreau să scap din acest vis, cred că e vineri.

Pisica: Mă uit în calendar. Vai de mine, este deja luni.

Lisette: Cum așa? Am visat de vineri până luni? Nu se poate.

Pisica: Eh... Să știi că și mie mi s-a întâmplat. Am visat că locuiesc într-un palat de pe Valea Loirei, iar când m-am trezit eram aici în pădurea asta amărâtă și părăsită. Te-aș invita la masă ca să te reîntrezezi.

Lisette: Nu, mulțumesc! Trebuie să scap din acest vis supraetajat! Ce să fac?

Pisica: Hm. Este o singură modalitate: dă-mi sufletul tău și te las să ieși din tot acest coșmar fără sfârșit.

Lisette: Ce? Ai înnebunit? Asta e o metodă barbară. Nu ai și altă soluție mai performantă?

Pisica: Hmmmm. Nu. Iar metoda asta expiră și ea în câteva minute.

Lisette: A... ok. Cum pot să ți-l dau?

Pisica: Doar semnează aici. E un contract-tipizat.

Lisette: Ok.

Lisette îi dă sufletul și se trezește în miezul realului: „Oh, God, asta e chiar o pisică!”